اصفهان امروز

روزنامه فرهنگی، اجتماعی با روش خبری - تحلیلی - اطلاع رسانی
بنیانگذار: عبدالمحمد اکبری | تاسیس: ۱۳۸۳
صاحب امتیاز: شرکت رسانه رویداد پارسی
مدیر مسئول و سردبیر: امیر اکبری
شنبه ۲۰ دی ۱۴۰۴ / سال بیست و دوم / دوره جدید / شماره ۵۳۳۵ | 10Jan2026

نشانی: اصفهان، میدان آزادی، خیابان دانشگاه نرسیده به حکیم نظامی، کوچه شهید مصطفی روحانی (شماره ۱۹)، پلاک ۶، ساختمان رویداد پارسی
تلفن: ۳۶۲۹۳۷۵۰-۰۳۱ (ده خط) فاکس: ۳۶۲۹۳۳۹۲ - ۰۳۱
لیتوگرافی و چاپ: شاخه سبز توزیع: رویداد پارسی

امتیاز در رتبه‌بندی روزنامه‌های سراسر کشور
ضریب کیفی: ۸۴/۷ رتبه آگهی: ۱

آیین نامه اخلاق حرفه ای در لینک «درباره ما» سایت اصفهان امروز منتشر شده است.
www.esfahanemrooz.ir

عضو تعاونی مطبوعات، انجمن مدیران رسانه

@esfahanemrooz esfahanemrooz esfahanemrooz

نوستالژی‌های نفتی که دورهمی‌های قدیم را روایت می‌کند

آن زمان از روشنایی‌های امروزی خبری نبود، در اتاق کوچک خانه با چراغ «موشی» که بدنه حلبی آن نیز دست‌ساخته پدر بود و فتیله آن با نخ‌های دست‌ساخته مادر و با نفت کمی کار می‌کرد شب‌ها را به صبح می‌رساندیم.

به گزارش فارس، سال‌ها قبل شاید هیچ‌کس فکرش را نمی‌کرد که فناوری چنان پیشرفت کند که بسیاری از وسایلی که روزی جزو لاینفک زندگی مردم محسوب می‌شد از دور استفاده خارج شود و لب طاقچه خانه‌ها گردوغبار فراموشی بگیرد یا جزو نوستالژی‌های زندگی افرادی محسوب شود که حالا تنها خاطراتی به‌یادماندنی از آن در قاب ذهنشان به‌یادگارمانده است.

چراغ گردسوز

بانوی کهن‌سال با یادآوری خاطرات سال‌ها قبل می‌گوید: آن روزها هشت سال بیشتر نداشتم و از برق و روشنایی‌های امروزی خبری نبود، موقع گرگ‌ومیش هوا و نزدیک غروب، لامپ چراغ‌های گردسوز را برمی‌داشتم و به دلیل کدرشدن به‌واسطه استفاده شب قبل، آن را گردگیری می‌کردم. او گریزی به سال‌ها قبل می‌زند، غروب‌هایی که با دورهمی همسایه‌ها به شب پیوند می‌خورد و هر یک از آن چه در خانه داشتند راهی منزل دیگری می‌شدند، یکی آش می‌پخت و دیگری گندم برشته می‌آورد و جمع‌ها تا فرارسیدن شب و روشن‌کردن چراغ‌های گردسوز ادامه داشت. او به زندگی‌های امروزی برمی‌گردد و ادامه می‌دهد: امروزه شاید هر یک از اعضای خانواده در اتاقی بنشیند و کار خودش را انجام دهد بچه‌ها نیز به دلیل فرار از جمع، وقتشان را در گوشی سپری می‌کنند؛ چون فرصت و امکانات برایشان فراهم است؛ اما درگذشته نور چراغ‌های گردسوز محلی برای جمع‌شدن و صفا و صمیمیت بیشتر بین اعضای خانواده بود.

زیر نور چراغ‌دستی

شهرنود دیگری با یادآوری خاطرات سال‌ها قبل می‌گوید: استفاده از وسایل روشنایی درگذشته به سطح رفاه خانواده‌ها بستگی داشت؛ بنابراین افرادی با سطح رفاه بیشتری از وسایل جدیدتر و بهتر و افرادی با سطح رفاه پایین‌تر از وسایلی استفاده می‌کردند که روشنایی آن‌چنانی نداشت یا محیط را از تاریکی نجات می‌داد. او می‌افزاید: در قدیم که نفت به طور انبوه در اختیار همه نبود از چراغ‌هایی با روغن مناسب با نور بسیار کم و بدنه سفالی یا شیشه‌ای استفاده می‌شد؛ اما مشکل این چراغ‌ها دود زیاد و آلوده‌کردن فضا بود؛ بنابراین در قسمتی از خانه قرار می‌گرفت تا دود به‌راحتی خارج شود. این شهروند ادامه می‌دهد: با پیشرفت فناوری، فانوس که در اصطلاح محلی به آن «چراغ‌دستی» گفته می‌شد به بازار آمد، هر چند این چراغ‌ها نور زیادی نداشت؛ اما برای نجات از تاریکی مناسب بود.

دورهمی‌های خانوادگی جزو ثابت برنامه زندگی افراد بود

او می‌گوید: بعد از چراغ‌دستی و گردسوز نوبت به چراغ‌توری یا زنبوری می‌رسد که دو نوع بود، یک نوع چراغ‌توری که قسمت لامپ آن مخزن داشت و ابتدا باید داخل مخزن الکل می‌ریختند و سپس آن را آتش می‌زدند؛ بنابراین الکل سبب گرم‌شدن تور و روشن‌شدن آن می‌شد و با کم‌شدن نور با استفاده از تلمبه، روشنایی آن افزایش می‌یافت؛ اما نوع دوم برای روشن‌شدن نیاز به الکل نداشت؛ ولی هر دوی این چراغ‌ها نور خوبی داشت. او دورهمی‌های خانوادگی را جزو ثابت برنامه زندگی افراد درگذشته‌های نه‌چندان دور حتی با نبود امکانات و وسایل پیشرفته امروزی می‌داند که افراد باوجود خستگی و مشکلات روزانه خود را موظف می‌دانستند به شب‌نشینی و استفاده از چای نیز پای ثابت پذیرایی خانواده‌ها درگذشته محسوب می‌شد. او از پذیرایی‌های امروزی و افراط در آن به‌عنوان آفت زندگی‌های فعلی یاد می‌کند که سبب جدایی و کم‌رنگ‌شدن روابط خانوادگی در عصر جدید باوجود امکانات و رفاه چندبرابری شده است. موضوعی که حالا نمونه‌های آن در پیچ‌وخم زندگی‌های شهری امروزی کمتر یافت می‌شود و در روشنایی‌های امروزی دنبال چیزهایی می‌گردیم که روی طاقچه خانه‌های قدیمی جامانده است و چه بسیار آداب و رسومی که فراموش شد تا به‌روز زندگی کنیم!

چراغ‌موشی

بانوی دیگری با اشاره به اینکه آن زمان از روشنایی‌های امروزی خبری نبود، می‌گوید: در اتاق کوچک خانه با چراغ «موشی» که بدنه حلبی آن نیز دست‌ساخته پدر بود و فتیله آن با نخ‌های دست‌ساخته مادر و با نفت کمی کار می‌کرد شب‌ها را به صبح می‌رساندیم. به گفته او، بعدها که چراغ‌توری به بازار آمد فقط هنگام ورود مهمان از آن استفاده می‌کردیم و بقیه شب‌ها به همان نور کم چراغ‌موشی به دلیل در دسترس نبودن نفت زیاد اکتفا می‌شد.

علاءالدین؛ نام آشناترین گرمابخش خانه‌ها

برای بچه‌های دیروز، علاءالدین یکی از قدیمی‌ترین و آشناترین وسایل گرمایشی است. خیلی‌ها به آن بخاری‌دستی یا چراغ‌نفتی می‌گفتند؛ چون باید داخل محفظه سبزرنگش نفت می‌ریختند و آتش را با هزار ترفند از سوراخ کوچکی وارد می‌کردند و ممارست به خرج می‌دادند تا روشن شود. آن‌وقت بود که بوی نفت تمام فضا را پر و نفس‌کشیدن را سخت می‌کرد. مادرها برای فرار از این بو که در تمام لباس‌ها و رختخواب‌ها نفوذ می‌کرد روی علاءالدین پوست پرتقال و نان خشک می‌چیدند تا به‌آرامی بسوزد و بوی خوبی در فضا پخش شود. شب‌ها همه دورش جمع می‌شدند تا گرم شوند. گنده‌گویی نیست اگر بگوییم در روزگاری نه‌چندان دور علاءالدین چشم‌وچراغ خانه‌ها بود و مثل جانشان از آن مراقبت می‌کردند. یادش به خیر طلق نازک و شفافی داشت که شعله آتش را نشان می‌داد. از آنجا می‌دیدند که فتیله روبه‌اتمام است و اگر به دادش نرسند هر آینه است که آتش زرد بسوزد و دود خانه را بردارد. وای به روزی که در خانه بچه بازیگوشی به سرش می‌افتاد که آن طلق نازک را با مداد، سوزن و حتی انگشت سوراخ کند، آن موقع بود که باد وارد علاءالدین می‌شد، شمع بد می‌سوخت و خبری از آن گرمای مطلوب نبود. امروزه باوجود نورهای فراوان و اتاق‌های مجزا، کیفیت وقت‌گذرانی مشترک کم‌رنگ شده است. آنچه در گزارش خاطرات قدیمی می‌درخشد، تأکید بر سادگی، قناعت و اولویت روابط انسانی بر تجملات است. شاید مهم‌ترین درسی که از آن شب‌های زیر نور چراغ می‌توان گرفت، این است که گاهی برای نزدیک‌تر شدن دل‌ها، نیاز است کمی از نورهای پرتعداد و پرحاشیه کم کنیم و مانند گذشته، دور یک نور مشترک جمع شویم.

خاتم؛ هندسه‌ای از صبر و ایمان در آیینه هنر ایران

در جایی میان ریاضت صبر و ظرافت بی‌پایان، هنری زاده شده که با هزاران تکه کوچک جان می‌گیرد؛ هنری که نظم، ایمان و زیبایی را در هم می‌تند و نامش «خاتم‌کاری» است. خاتم‌کاری، هنرآفرینش کثرت از وحدت است؛ روایتی بصری از جهان‌بینی ایرانی که در آن، هر جزء کوچک معنایی دارد و تنها در کنار دیگری به کمال می‌رسد.

به گزارش ایمنا، خاتم‌کاری از آن هنرهایی است که در نگاه نخست، چشم را خیره می‌کند و در نگاه دوم، ذهن را به تفکر وامی‌دارد. هنری که در آن، هزاران قطعه بسیار ریز از چوب، استخوان و فلز با نظمی شگفت‌انگیز کنار هم می‌نشینند تا سطحی یکدست، هندسی و پرمعنا شکل بگیرد. این کنار هم نشستن اجزای کوچک، استعاره‌ای است از تفکر ایرانی که باور دارد زیبایی در هماهنگی، نظم و پیوند میان اجزا است. پیشینه خاتم‌کاری در ایران به سده‌های دور بازمی‌گردد و نشانه‌هایی از آن را می‌توان در آثار دوره‌های سلجوقی و تیموری یافت، اما دوران اوج این هنر را باید در عصر صفویه جست‌وجو کرد؛ زمانی که اصفهان به قلب تپنده هنرهای ایرانی بدل شد. در آن دوران، خاتم‌کاری در کنار خوشنویسی، نگارگری و معماری، جایگاهی ویژه یافت و در تزیین درهای کاخ‌ها، صندوق‌های نفیس، رحل‌های قرآن، منبرها و اشیای درباری به کار رفت. خاتم، نه فقط زینت که نشان شأن و اعتبار بود. فرایند خاتم‌کاری، فرایندی زمان‌بر، پیچیده و مبتنی بر دقتی وسواس‌گونه است. هنرمند ابتدا مصالح خام را آماده می‌کند؛ چوب‌هایی چون آبنوس، فوفل، عناب و گردو، در کنار استخوان شتر یا گاو و مفتول‌های برنجی یا مسی. این مواد به‌صورت میل‌هایی بسیار باریک بریده می‌شوند و سپس با نظمی هندسی در کنار هم چیده می‌شوند تا مقطعی ستاره‌گون یا چندضلعی شکل بگیرد. این مقطع، قلب خاتم است؛ هسته‌ای که تمام زیبایی نهایی از آن زاده می‌شود. پس از شکل‌گیری این ترکیب اولیه، میل‌ها به هم چسبانده می‌شوند و قالبی واحد می‌سازند. این قالب، پس از خشک‌شدن، به ورقه‌هایی بسیار نازک برش می‌خورد؛ ورقه‌هایی که هرکدام می‌توانند سطحی از یک جعبه، قاب، در یا شیء تزیینی را بپوشانند. دقت در این مرحله حیاتی است؛ چراکه کوچک‌ترین خطا، نظم هندسی طرح را بر هم می‌زند. خاتم‌کار باید چنان بر ماده مسلط باشد که بداند هر میلی‌متر، چه تأثیری بر کلیت اثر خواهد داشت. آنچه خاتم‌کاری را از بسیاری هنرهای تزیینی متمایز می‌کند، وابستگی کامل آن به نظم و ریاضیات بصری است. طرح‌های ستاره‌ای، چندضلعی‌ها و تکرارهای منظم، یادآور معماری اسلامی و هندسه مقدس‌اند. این هندسه، ریشه در نگرشی دارد که جهان را مبتنی بر نظم، تعادل و تکرار می‌بیند. در خاتم‌کاری، کثرت اجزا به وحدت تصویر می‌انجامد و این وحدت، معنایی فراتر از زیبایی صرف را منتقل می‌کند. شهرهایی چون اصفهان، شیراز و تهران از مهم‌ترین مراکز خاتم‌کاری ایران به شمار می‌آیند. شیراز، به‌ویژه، جایگاهی ممتاز در این هنر دارد و بسیاری از استادان برجسته خاتم‌کار از این شهر برخاسته‌اند. در دوران معاصر، خاتم‌کاری نه‌تنها در قالب اشیای تزیینی، بلکه در معماری داخلی، مبلمان هنری و حتی ترکیب با هنرهای دیگر مانند منبت‌کاری و فلزکاری نیز به کار گرفته شده است. درِ خاتم‌شده آرامگاه‌ها، قاب‌های نفیس و جعبه‌های سنتی، همچنان جزو شاخص‌ترین نمونه‌های این هنر به‌شمار می‌روند. بااین‌همه، خاتم‌کاری نیز همچون بسیاری از هنرهای اصیل ایرانی با چالش‌های جدی روبه‌رو است. زمان‌بر بودن تولید، هزینه بالای مواد اولیه، و فاصله میان زحمت هنرمند و ارزش اقتصادی اثر، موجب شده تعداد استادکاران این رشته کاهش یابد. آموزش این هنر نیازمند سال‌ها شاگردی و تمرین است و همین مسئله، تداوم آن را دشوار کرده است. بااین‌حال، هنوز کارگاه‌هایی هستند که چراغشان روشن مانده و هنرمندانی که با تعهد، این میراث را حفظ می‌کنند. خاتم‌کاری، در نهایت، بیش از آنکه هنری تزیینی باشد، هنری متفکر است؛ تمرینی برای دیدن کلیت در جزئیات و درک زیبایی از مسیر صبر. هر اثر خاتم، نتیجه هزاران تصمیم کوچک و دقیق است که در کنار هم تصویری منسجم و ماندگار می‌سازند. شاید راز ماندگاری این هنر نیز همین باشد؛ اینکه به انسان یادآوری می‌کند هیچ کمالی یکباره شکل نمی‌گیرد و هر زیبایی بزرگ، از جمع‌شدن جزءهای کوچک و صبورانه زاده می‌شود. خاتم‌کاری، آیینه‌ای است از فرهنگ ایرانی؛ فرهنگی که نظم را با خیال، هندسه را بامعنا و صبر را با زیبایی پیوند داده و از دل این پیوند، هنری آفریده که قرن‌هاست چشم را می‌نوازد و ذهن را به احترام وامی‌دارد.

باروی دیلمی اصفهان در یک‌قدمی ثبت ملی قرار گرفت

معاون میراث‌فرهنگی اداره کل میراث‌فرهنگی، گردشگری و صنایع‌دستی استان اصفهان از تلاش برای ثبت ملی بقایای «باروی دیلمی اصفهان» خبر داد.

باروی اصفهان، پس از اسلام و در دوره حکمرانی حسن رکن‌الدوله دیلمی (۳۶۶-۳۲۳ق.) در محدوده بزرگی به وسعت شهر در دوران آل بویه، احداث شد. حمدالله مستوفی در کتاب نزهه‌القلوب که به سال ۷۴۰ قمری نوشته است، به احداث باروی اصفهان و طالع آن در برج قوس در دوران دیلمیان اشاره می‌کند و می‌نویسد: «... رکن‌الدوله حسن بن بویه او (اصفهان) را بارو کشید... طالع عمارتش برج قوس...». سیدروح‌الله سیدالعسگری افزود: این اثر تاریخی که از دوران آل‌بویه و دیلمیان در اصفهان باقی‌مانده است به‌زودی با تأیید شورای ثبت وزارتخانه میراث‌فرهنگی در فهرست آثار ملی قرار خواهد گرفت. او گفت: از دوره دیلمی تنها «سردر جورجیر» و برخی آثار معماری در مسجد جامع عتیق اصفهان و بقایای باروی که اکنون در خیابان عبدالرزاق واقع شده، به‌جامانده است. سیدالعسگری افزود: این بارو که در محله‌ای به نام «پشت بارو» قرار دارد در دوره‌های مختلف تاریخ، به‌ویژه در دوره صفویه، دستخوش تغییراتی شده و در قسمت جنوب شرق آن اضافاتی صورت‌گرفته است. او اضافه کرد: بقایای این بارو در چند سال گذشته و در خانه‌های محله پشت بارو کشف شد و گروه باستان‌شناسی در بازدید از این مکان و با استفاده از مستندات و مدارک باستان‌شناسی، به این نتیجه رسیدند که این دیوار همان دیوار مشهور به باروی دیلمی اصفهان دیلمی است. معاون میراث‌فرهنگی استان اصفهان تصریح کرد: بر اساس تحقیقات و مستندات تهیه شده توسط یک باستان‌شناس به نام عقیل عقیلی و یک معمار بنام سعید قاسمی‌نژاد، پرونده ثبت ملی این بارو آماده و در شورای ثبت میراث‌فرهنگی استان اصفهان تأیید شده است. سیدالعسگری افزود: تا چند روز آینده پرونده بازوی دیلمی اصفهان برای تایید نهایی به وزارت میراث‌فرهنگی ارسال می‌شود. او با اشاره به اهمیت این اثر تاریخی در بازسازی هویت اصفهان به‌عنوان پایتخت دوران آل‌بویه، ادامه داد: ساخت‌وسازهایی که در دهه ۲۰ در این منطقه انجام شده در امتداد این بارو واقع شده‌اند و این مسئله نشان‌دهنده اهمیت این دیوار درگذشته است و به همین دلیل است که محله پشت بارو به این اسم معروف شده و هنوز هم مردم این کوچه را با همین نام می‌شناسند. سیدالعسگری گفت: بقایای باروی دیلمی به دلیل مداخلات ساخت‌وسازهای جدید در حدود ۱۵۰ سال پیش تغییرات مختلفی را در خود دیده است و در قسمت‌هایی از این دیوار، به‌ویژه در بخش‌هایی که در برخی خانه‌ها قرار گرفته طاقچه‌هایی اضافه شده و در برخی از این خانه‌ها، قسمت‌هایی از دیوار به سمت کوچه و برخی دیگر به سمت داخل خانه‌ها باقی‌مانده است. او تصریح کرد: برخی از قسمت‌های باقی‌مانده از این بارو در سه خانه که در حاشیه دیوار قرار دارند، قابل‌مشاهده است. این خانه‌ها بخشی از دیوار را در داخل خود دارند، درحالی‌که قسمت دیگری از دیوار همچنان به سمت کوچه قرار دارد. معاون میراث‌فرهنگی اصفهان همچنین تأکید کرد: با ثبت ملی این اثر، نه‌تنها به حفاظت و نگهداری بهتر آن کمک می‌شود؛ بلکه فرصتی برای معرفی بیشتر تاریخ اصفهان و دوره آل‌بویه فراهم خواهد شد. سیدالعسگری اضافه کرد: این اقدام در راستای حفظ آثار به‌جای‌مانده از دوران شکوه اصفهان به‌عنوان پایتخت ایران در آن زمان است. یک باستان‌شناس نیز دررابطه‌با ابعاد باقی‌مانده بازوی دیلمی اصفهان گفت: حدود ۴.۵ متر از ارتفاع این دیوار از سطح فعلی زمین قابل‌مشاهده است و ۵۵ متر از طول دیوار به‌صورت یکپارچه باقی‌مانده است. عقیل عقیلی افزود: تاکنون بیش از سه متر از ضخامت دیوار قابل‌تشخیص است. هرچند شواهد تاریخی و باستان‌شناسی نشان می‌دهند که ارتفاع و ضخامت این دیوار بیشتر از آن چیزی است که در حال حاضر مشاهده می‌کنیم. او اضافه کرد: باتوجه‌به مستندات و تحقیقات باستان‌شناسی، این دیوار بخش مهمی از تاریخ اصفهان در دوران آل‌بویه و دیلمیان است و باتوجه‌به شرایط فعلی، امید داریم تلاش‌های مستمری برای حفظ این اثر صورت گیرد تا از تخریب آن جلوگیری شود.

شکل‌گیری کارگاه قلم‌زنی به دست دانش‌آموز اصفهانی

امیرعلی امانی، هنرجوی پایه دوازدهم رشته قلم‌زنی توانسته هم‌زمان با تحصیل، کارگاه شخصی راه‌اندازی کند، وارد بازار کار شود و طعم استقلال مالی را تجربه کند.

از همان روزی که یک جمله ساده مسیر زندگی‌اش را عوض کرد، تا امروز که نامش در میان برگزیدگان جشنواره «صنایع‌دستی خلاق» می‌درخشد، «امیرعلی امانی» مسیر مهارت‌آموزی را به‌مثابه راهی برای ساختن آینده انتخاب کرده است. هنرجوی پایه دوازدهم رشته قلم‌زنی که توانسته هم‌زمان با تحصیل، کارگاه شخصی راه‌اندازی کند، وارد بازار کار شود و طعم استقلال مالی را تجربه کند. امیرعلی امانی، هنرجوی سال دوازدهم هنرستان و فعال رشته قلم‌زنی، درباره مسیر ورودش به این هنر می‌گوید: حدود هفت سال است که در حوزه قلم‌زنی فعالیت می‌کنم و جرقه این مسیر از ۱۲ سالگی در ذهنم زده شد. علاقه‌ام آن‌قدر جدی بود که تصمیم گرفتم همین هنر را به‌عنوان رشته تحصیلی‌ام انتخاب کنم و خوشبختانه در جشنواره «صنایع‌دستی خلاق» نیز در بخش مهارتی برگزیده شدم. او با نگاهی تاریخی به هنر قلم‌زنی، این رشته را میراثی چندهزارساله دانست و گفت: از همان ابتدا تصمیم گرفتم بهترین باشم. طراحی اصلی تمام آثاری که خلق می‌کنم، کاملاً شخصی است و خودم را وارث این میراث می‌دانم. به باور من، هنرمند کسی است که به فلز روح می‌بخشد.

جمله‌ای که مسیر زندگی را تغییر داد

این هنرمند قلم‌زنی نقطه آغاز مسیر مهارتی خود را به یک اتفاق ساده اما سرنوشت‌ساز نسبت داد و ادامه داد: حدود ۱۰ساله بودم که پسرعمویم که خودش در این حرفه فعال بود، گفت «می‌دانستی با یک چکش و میخ می‌شود روی فلز نقش ایجاد کرد؟» همان جمله برایم شگفت‌انگیز بود. همان روز با یک چکش و میخ روی فلز خط انداختم و ذوق‌زده شدم. چند سال بعد، با حمایت خانواده و راهنمایی پسرعمویم، شاگردی را به‌طورجدی آغاز کردم. او با اشاره به استقلال کاری خود افزود: بعد از چند ماه یادگیری، مستقل شدم و کارگاهی در چهارباغ اجاره کردم. امروز هم‌زمان با درس، این مسیر را باقدرت ادامه می‌دهم و تلاش می‌کنم هر روز حرفه‌ای‌تر شوم.

تشویق خانواده انگیزه مرا چندبرابر کرد

این هنرجوی جوان نقش خانواده را در تداوم مسیر خود تعیین‌کننده دانست و تصریح کرد: جرقه علاقه‌مندی از سوی پسرعمویم زده شد، اما اگر حمایت و همراهی خانواده نبود، قطعاً ادامه این راه برایم دشوار می‌شد. تشویق آن‌ها انگیزه مرا چندبرابر کرد. او جدی‌ترین چالش مسیر مهارت‌آموزی خود را عبور از مسیرهای ساده عنوان کرد و گفت: بعد از چهار سال می‌توانستم با همان سبک گل و مرغ درآمدزایی کنم، اما هدفم بهترین بودن بود. به همین دلیل به سراغ سبک‌های پیچیده‌تر رفتم و نزد سه استاد دیگر شاگردی کردم. در کنار قلم‌زنی، مهارت‌هایی مانند طراحی سیاه‌قلم، ریزه‌کاری و برجسته‌کاری را نیز آموختم تا آثارم هویت مستقل داشته باشند. این هنرجوی قلم‌زن، ارتباط با استادان برجسته را عامل اصلی پیشرفت خود دانست و اضافه کرد: تجربه و نگرشی که از استادانم آموختم بسیار ارزشمند بود. در کنار آن، توکل به خداوند و ایمان به توانایی‌هایم باعث شد بتوانم طراحی‌های شخصی و متفاوت خلق کنم؛ کاری که هر کسی از عهده آن برنمی‌آید.

آثار اولیه‌ام حکم رزومه را دارند

امانی با اشاره به سیر تکامل آثارش اظهار داشت: تمام آثار اولیه‌ام را نگه داشته‌ام، چون برایم حکم رزومه را دارند. این آثار به من نشان می‌دهند از کجا شروع کرده‌ام و امروز در چه جایگاهی هستم. تفاوت آثار امروز با گذشته، در عمق طراحی، ظرافت اجرا و هویت مستقل آن‌ها خلاصه می‌شود. این هنرجو درباره مسیر عرضه محصولات خود بیان داشت: در حال حاضر از طریق شبکه‌های اجتماعی و ارتباط با هنردوستان و نمایشگاه‌داران، آثارم را عرضه می‌کنم. تصمیم دارم در کنار فعالیت هنری، تولید محتوا را نیز جدی‌تر دنبال کنم تا فروش آثارم حرفه‌ای‌تر شود. وی درباره تأثیر صنایع‌دستی بر وضعیت اقتصادی‌اش گفت: در ابتدای مسیر هیچ درآمدی نداشتم و فقط یاد می‌گرفتم، اما امروز در حال کشف مسیرهای درآمدزایی مهارتم هستم. از ۱۴ سالگی دیگر از خانواده پول‌توجیبی نگرفته‌ام و توانسته‌ام هزینه‌های شخصی‌ام را با تلاش خودم تأمین کنم؛ حتی اگر درآمدم زیاد نباشد، این استقلال برایم بسیار ارزشمند است. امانی درباره چشم‌انداز آینده خود خاطرنشان کرد: به دنبال امنیت و تمکن مالی هستم و دوست دارم نمایشگاه شخصی برگزار کنم. حقیقت این است که از فروش آثارم ناراحت می‌شوم، چون برای هرکدام زحمت زیادی کشیده‌ام. همچنین علاقه‌مندم این هنر را به علاقه‌مندان آموزش دهم. این هنرجوی موفق در توصیه به دانش‌آموزان گفت: برای یادگیری باید صبور باشند و نزد استادان مجرب شاگردی کنند. از آزمون‌وخطا نترسند و خود را در موقعیت‌های دشوار قرار دهند؛ چون همین چالش‌ها مسیرهای موفقیت را نمایان می‌کند.

تأثیر تک‌نرخی شدن ارز بر مسئله کاغذ

وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی تأثیر تک‌نرخی شدن ارز بر مسئله کاغذ را شرایط سخت برای ناشران و اهل‌قلم خواند و گفت: مصیبتی است که مقداری عمومی‌تر شده لذا قابل‌تحمل‌تر است.

به گزارش ایسنا، سیدعباس صالحی در حاشیه هجدهمین دوره جایزه جلال آل احمد درباره حذف ارز ترجیحی و سرنوشت کاغذ، گفت: همان‌طور که اشاره کردید، باتوجه‌به دونرخی بودن ارز تلاش کردیم و جلساتی با آقای عارف و دوستان برنامه‌وبودجه و دیگران داشتیم تا کاغذ در فضای نرخ تالار اول قرار بگیرد. خب ۲۰ میلیون دلار، هم در کاغذ تحریر و هم کاغذ مطبوعات گرفتیم. داشتیم مسیر واردات را طی می‌کردیم و درخواست‌ها و سفارش‌ها انجام شده بود. برنامه دولت هم در کوتاه‌مدت، شاید این نبود که برای سال ۱۴۰۴ بخواهد تک‌نرخی بودن ارز را انجام دهد. با سیاستی که الان اتخاذ شد، کل کالاها از جمله کاغذ مشمول این داستان شدند. او افزود: چیزی که الان داریم تلاش می‌کنیم این است که سرعت سفارش‌ها بیشتر شود تا کاغذ در دسترس باشد و کمیاب نباشد و باقیمت متعادل نسبت به نرخ جهانی و قیمت ارز عرضه شود. شرایط سختی برای هم ناشران و هم اصحاب قلم است. مصیبتی است که مقداری عمومی‌تر شده لذا قابل‌تحمل‌تر است. باید تلاش کنیم که کمبود پدید نیاید و کاغذ به قیمت متعادل نسبت به قیمت جهانی و ارز در دسترس ناشران قرار بگیرد. وزیر فرهنگ همچنین درباره وضعیت بودجه فرهنگ و هنر گفت: همان‌طور که می‌دانید امسال لایحه‌ای که دولت داده، به علت شرایطمان از لحاظ منابع درآمد و منابع مالیاتی و غیره، بودجه به‌شدت انقباضی است. در کل بودجه دولت، در حد ۲ درصد افزایش دیده شده است. تلاشی که در حوزه وزارت فرهنگ انجام شد این است که این رقم به ۱۵ درصد ارتقا پیدا کرده است؛ اما طبیعتاً هزینه‌هایی که به‌عنوان هزینه‌های تورمی، هزینه‌های حقوق و دستمزد و... است حتماً شرایط ما را سخت‌تر می‌کند. اما بودجه کل دولت با یک نگاه انقباضی به مجلس عرضه شده است. البته طبعاً مجلس هم مراحل خودش را طی می‌کند. امیدواریم در همین مسیر باقی‌مانده نگاه بهتری فرهنگ اتفاق بیفتد.

گام پژوهشگر اصفهانی برای بهبود مدیریت آب در حوضه‌های برفی

پژوهشگر گروه علوم و مهندسی آب دانشگاه صنعتی اصفهان موفق به توسعه و بهبود بومی مدل هیدرولوژیک SWAT برای کاربرد در مناطق سرد و کوهستانی شده است.

یاسر سبزواری، پژوهشگر گروه علوم و مهندسی آب دانشگاه صنعتی اصفهان موفق به توسعه و بهبود بومی مدل هیدرولوژیک SWAT برای کاربرد در مناطق سرد و کوهستانی شده است.

این پژوهش با هدف افزایش دقت شبیه‌سازی فرآیندهای برفی و نقش برف در رواناب حوضه‌های آبریز انجام شده و می‌تواند به‌طور مؤثری در مدیریت منابع آب و پیش‌بینی سیلاب‌های ناشی از ذوب برف مورد استفاده قرار گیرد.

وی با اشاره به چالش‌های مدل‌سازی هیدرولوژیک در مناطق برف‌گیر افزود: به‌دلیل وجود پوشش برفی گسترده، نوسانات شدید دمایی و پیچیدگی فرآیند ذوب برف، این مناطق همواره از دشوارترین محیط‌ها برای شبیه‌سازی بوده‌اند. سبزواری گفت: در این پژوهش با بازنگری و اصلاح معادلات فیزیکی مرتبط با ذوب برف و بیلان انرژی، بخش برف مدل SWAT به‌گونه‌ای توسعه یافت که رفتار برف در اقلیم‌های سرد با دقت بالاتری بازنمایی شود.

پژوهشگر گروه علوم و مهندسی آب دانشگاه صنعتی اصفهان ادامه داد: نسخه اصلاح‌شده مدل SWAT امکان شبیه‌سازی دقیق‌تر پویایی ذخایر برفی، زمان‌بندی ذوب و سهم برف در تولید رواناب را فراهم می‌کند و علاوه بر کاربردهای علمی، در برنامه‌ریزی پایدار حوضه‌های کوهستانی و تصمیم‌سازی‌های مدیریتی نیز قابل استفاده است.

به گفته وی، نتایج حاصل از این کار تاکنون در قالب دو مقاله علمی منتشر شده، دو سخنرانی علمی در دانشگاه کلرادو ارائه شده و دو مقاله دیگر نیز در مرحله داوری قرار دارد.

سبزواری با اشاره به فرآیند انجام این تحقیق گفت: این پژوهش در گروه علوم و مهندسی آب دانشگاه صنعتی اصفهان و با راهنمایی سید سعید اسلامیان، استاد تمام این گروه، انجام شده است.